

ת"פ 46708/01 - המחלוקת לחקירות שוטרים נגד אשרא בנאת, באמצעות בא כוחו עו"ד חוסיין טאהא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 46708-01 מחלוקת לחקירות שוטרים - מה"ש נ' בנאת
בפני כבוד השופט שלמה בגין
בעניין:

המחלקה לחקירה שוטרים	המשימה
נגד	
אشرف בנאת באמצעות בא כוחו עו"ד	הנאשם
chosyin tahaa	

הכרעת דין

כתב האישום:

הנאשם שירת כשוטר בשירות חובה ביחידת הסיוור בתחנת זבולון משטרת ישראל.

ביום 3.9.18, בשעה 16:30 או בסמוך לכך, עוכב א.מ. לתחנה. עם תום חקירתו, הודיעו לו החוקרים, כי הוא עוצר, וכי עליו להפקיד את מטלליו ביום התחנה (**להלן: "העצור"**).

היוםනאי דוד עבادي, שעבד אותה עת משמרות בוקר, רשם את פרטיו מיטללו של העוצר ואת המזומנים שהיו עליו, בעת קליטתו למשטר. בין היתר, תיעד היוםןאי תפיסת שטר אחד של מאה דולר אמריקאי ושלוש שטרות של מאה ש"ח.

יוער, כי גניבתו של שטר המאה הדולר מפקדונו של העוצר ע"י הנאשם הוא מעוניינו של כתב אישום זה.

היוםנןאי עבادي הכנס את כל הפריטים שתפס על גופו של העוצר לתוכה מעטפת פיקדון ייעודית. את שטרות הכסף הכנס לכיס עליון המועד לכך, ולאחר מכן את המעטפה בסרט דבק באופן הרמוני (**להלן: "מעטפת הפיקדון"**).

לאחר קליטת העוצר ותפיסת מיטללו כאמור, נלקח העוצר לבית החולים רמב"ם יחד עם מעטפת הפיקדון. את העוצר ליוו לבית החולים, הנאשם והשוטר תומר סנדומיר.

היוםנןאי עבادي מסר את מעטפת הפיקדון לשוטר תומר סנדומיר, אשר הניח אותה בנידת משטרתית.

בשעה 02:31 לפנות בוקר, הגיעו הנאשם, שותפו, השוטר סנדומיר והעצור, לבית החולים רמב"ם בחיפה, כאשר סנדומיר נהג בנידת, כשהוא לבד בנידת והנאשם מלאוה את המטלון והוא ישב לצד הנהג, יצא מהnidet,

בשלב זה, הותיר השוטר סנדומיר, את מעטפת הפיקדון, על רצפת הנידת, לרגלי המושב שלצד הנהג, יצא מהnidet, ונכנס יחד עם המטלון והנאשם, לתוך חדר המיון בבית החולים.

בسمוך לשעה 13:30, בעת המסתנה במאיון, הציע הנאשם הנואם לSENDOMIR, כי יילך לנוח בנידת. SENDOMIR עשה כן. הוא יצא מהמיון ונוח בנידת.

לאחר ששב SENDOMIR, ביקש ממנו הנאשם את מפתחות הנידת. בשעה 14:28 יצא הנאשם מהמיון וניגש לנידת כשהוא משוחח בניד.

כאשר הגיע לנידת, פתח את דלת הנוסע לצד הנהג, אחז במעטפת הפקדון, פתח את סרט ההדבקה של מעטפת הפקדון, נטל את שטר המאה דולר מתוכה, והכנסו לכיסו השמאלי. לאחר מכן, הדיבק חזרה את סרט ההדבקה, ושב לבית החולים.

סמוך לשעה 00:06, עם סיום הטיפול בעצור, שבו השוטרים והעצור בנידת לתחנת זבולון.

בשעה 06:06 בבוקר, או בסמוך לכך, ניגש הנאשם למזנון ה"בי-סטופ" שבתחנת משטרת זבולון, וביקש לרכוש סיגריות באמצעות השטר של המאה دولار.

ה הנאשם ביקש מהמכרנית גב' תמר אוזלאי, כי תקנה ממנו את השטר, או לחילופין, תשיב לו עודף בשקלים בגין עלות חפישת הסיגריות. אוזלאי השיבה כי אינה מעוניינת.

לאור זאת, הפיציר בה הנאשם, כי תשמור את שטר המאה דולר אצלה, כערבות, עד לmachterת היום, שאז ישלם לה הנאשם תמורת הסיגריות.

בכתב האישום נטען, כי במעשה האמורים לעיל, גנב הנאשם את שטר המאה דולר ממעטפת הפקדון, ועל כן, "יחסה לו המאשימה עבירה של גנבה בידי מורה - עבירה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין התשל"ג - 1977.

תשובה הנואם לכתב האישום:

ה הנאשם כפר בנטילת שטר המאה דולר ממעטפת הפקדון, ובכך שהעצור הפיקד את מטלתו לרבות המזומנים נשוא כתוב האישום, במעטפת הפקדון. הוא אישר, כי ימנאי המתנה, העביר את מעטפת הפקדון לעמיתו השוטר SENDOMIR, אשר הניח אותה בנידת המשטרתי. מעטפת הפקדון נותרה בנידת, אך לדבריו היא הייתה מונחת על רצפת הנידת כנטען בכתב האישום. כן אישר, כי הוא SENDOMIR, ליוו את העצור בבית החולים רמב"ם, לצורך קבלת טיפול רפואי. SENDOMIR נסע לשם כשהוא נוהג בנידת המשטרתי, ובה מעטפה הפקדון, ואילו הוא נסע לביה"ח כשהוא עם העצור באמבולנס. ביתר עובדות כתב האישום, כפר הנאשם.

דין והכרעה:

נפתח ואצין, כי התשתית הראיתית, אותה הניחה המאשימה בפני בית המשפט, להוכיח עובדות כתב האישום, מורכבת רובה ככליה מראות נסיבותיות. כיצד, ראייה נסיבית המוגשת במשפט, אינה מוכיחה באופן ישיר, עובדה הטוענה הוכחה. אולם, הцентрופתת של ראייה מסווג זה, לריאות נוספות, יכול שתוביל להיסק עובדתי, המוכיח את מרכיבי יסודות

העבירה, הנדרשים לשם התגבשותה של הרשעה בפליליים. הדיון הוא, כי ניתן להרשייע נאשם בפליליים, על בסיס ראיות נסיבתיות, ובלבד שהראיות הנסיבתיות מצטברות ומובילות למסקנה מרשייעה אחת ויחידה. אם יתכן תרחיש עובדתי חלפי סביר אחר, העולה ממערכת הראיות הנסיבתיות, כי אז, קם ספק ולא ניתן להרשייע בפליליים (ע"פ 3/03 9372 **עמוס פון ויזל נ' מדינת ישראל** (2004); ע"פ 11/5701 **רוני רון נ' מדינת ישראל** (2011); ע"פ 13/6392 **מדינת ישראל נ' קרייך** (2015)).

טעונת המأشימה, כי הצבירות הראיות שהוכחו בפני בית המשפט, מוביל למסקנה מפלילה אחת ויחידה, לפיה הנאשם הוא זה שביצע את המיחס לו בכתב האישום. מנגד, טעונת ההגנה, כי לא ניתן להסיק מסקנה אחת ויחידה, מכילול הראיות שהובאו לבית המשפט, וכי קיימים תרחישים נוספים, שלא ניתן לשולח אותם, היוצרים לכל הפחות ספק, באם הנאשם ביצע את העבירה, אם לאו, ועל כן יש לזכותו מחמת הספק.

לפי ההלכה הפסוקה, בבוא בית משפט להכריע את הדיון, על בסיס ראיות נסיבתיות, עליו לבחון את העניין על פי מבחן תלת שלבי. **שלב הראשון**, יש לבחון את מהימנות הראיות הנסיבתיות, ואת יכולתו להתבסס עליהם. שלב זה, משקף את התפיסה שראיה מסוימת, ככל שתהיה ראייה ישירה ביחס לעובדה מסוימת, וראייה נסיבתית ביחס לעובדה אחרת. **שלב השני**, פונה בית המשפט לבחון את התמונה הכלולת העולה מכלול הראיות הנסיבתיות - האם יש בהן כדי להוביל למסקנה מפלילה כלפי הנאשם. עצמת ביסוסו של השלב השני, משליכה על טיבו של ההסבר שיידרש הנאשם לספק בשלב השלישי. **שלב השלישי**, וככל שמתגבשת מסקנה מפלילה כלפי הנאשם, על האחرون לספק גרסה מסתברת, מזכה, המתישבת עם הראיות הנסיבתיות. רק אם הנאשם אינו עומד בנטל זה, ניתן להרשייעו בדיון (פרשת **קרייך**, שם בפסקה 124 לפסק דין של כב' השופט נ. סולברג).

aphael אפוא לסקור את הראיות שהונחו בפניו על ידי ה התביעה, אזקק מתוכן ממצאי מהימנות ועובדיה, אסקור את ראיות ההגנה והתמודדותה עם הממצאים העולים מראיות ה התביעה, ועל בסיס כולל זה, אבחן, האם הוכחו יסודות העבירה, בראוי המבחנים שהותוו בפסקה.

עדות מר דוד עבادي, היומנאי שעבד בליל קליטת העצור ותפס מידיו את שטר המאה דולר (עמ' 8 - 13; עמ' 20 - 21 - להלן: " Ubadi"):

UBEADI מסר לנו, כי ביום 18/9/3, שימש כiomnai בתחנה. הוא עבד במשמרות לילה, וקלט באותו לילה עצור בשם א.מ. העצור התלונן, ומסר כי הוא לא חש טוב. הקצינה הטורנית הנחיתה להזמין לו אמבולנס ולקחתו לטיפול בבית"ח. הוא קלט את העצור, וקיבל מידיו את מיטלטלו שהוא על גופו. מטלטlein אלה כללו בין היתר, טלפון נייד, ארנק שחזור, כרטיסים אישיים, תעודה זהות, וכיס מזומן לפי הפירוט הבא: 3 שטרות של 100 ל"נ, ושטר אחד של 100 דולר - והוא השטר נשוא הגניבה.

UBEADI ערך רשימה של המיטלטלים שנתפסו (ת/2). את המיטלטלין, הכנס לתוכה מעטפת פיקדון אפורה "יעודית מפלסטיק (ת/11), אותה הציג בפניו בבית המשפט. הוא הדגים על מעטפה חדשה דומה (ת/15), היכן שם את הכסף המזומן, והציבע על הכותרת שמוטובעת על גבי כסוי המעטפה - "כיס להכנסת מזוומנים". לאחר שם את המזוומנים בתוך כיס המעטפה, אתם אותה, באמצעות סרט ההדבקה שיש עליה, בנווחות העצור עצמו, בא כוחו, איש מד"א

והשוטר מור יוסף, שהיה מעבר לדלפק היוםן (עמ' 9, שורות 15 - 16). הוא הכנס את שטרות המזומנים מקופלים לתוך המעטפה, אז הבחן שהדבר יוצר נפח במעטפה, لكن, פתח את השטרות, והכנס לכיס שבמעטפה את המזומנים, כשהשטר של ה-100 דולר הוא השטר הראשון בחבילת השטרות, ואטם את המעטפה עם סרט ההדבקה. הוא הדגיש, שכאשר המעטפה נפתחה בשנית, רק שטר ה-100 דולר היה חסר. שלושת השטרות של ה-100 לא שנקלטו מיד העצור, נמצאו בשקית (עמ' 9, שורות 18 - 21).

הואיל כאמור, התلون העצור כי לא חש טוב, הזמן לו אמבולנס, עבادي מסר את שקית הפיקדון לשוטר תומר סנדומיר, אשר ליווה את העצור בבית החולים רמב"ם. הוא הסביר, כי המעטפה "הולכת" עם השוטר והעצור, "לכל מקום שהעצור הולך" (עמ' 10 שורות 1 - 2). השוטר סנדומיר והנואם קיבלו ממנו אףוא את מעטפת הפיקדון, ויחד עם העצור, שמו פעמיים אל בית החולים רמב"ם.

לאחר שסיים עבادي את משמרת הלילה שלו, סמוך לשעה 00:00, וחזר הביתה, התקשר אליו היומנאי המחליף, מלך מליכוב, ואמר לו, "פתחנו את הפיקדון של א. מ. (העצור - ש.ב.) רציתי להבהיר את התעוזות זהות כדי שנחשון יכולים לקבל אותו וחסר שטר של מאה דולר" (עמ' 10 - שורות 4 - 7). עבادي הגיע מיד לתחנה. ביום, היי מליכוב ושוטר נוסף, בשם אהרון אלבז. עבادي הפנה למעטפת הפיקדון, תוך שנאמר לו "תשככל חסר מאה דולר בפיקדון", וכן, נאמר לו: "תראה בקצת הימני בחלק העליון, זה נראה כאילו, שיחקו והדביקו חזרה" (עמ' 10 שורות 9 - 11). עבادي שאל כיצד אפשר לפתח את מעטפת הפיקדון בלי תיקרע, אז נאמר לו שישנה אפשרות צוז, תוך שמלך מליכוב מסביר לו איך אפשר בזיהירות לפתח את סרט ההדבקה, מבלי לפגוע במעטפה.

לשאלת בית המשפט, הבahir כי לא נהוג לטעד ברישום תכולת הפיקדון, את מספר השטרות, לא ביחס לכיס זר, ולא ביחס לשטרות של מזומנים בכלל (עמ' 9 שורות 10 - 12).

במסגרת החקירה הנגדית, נשאל עבادي האם החוזה יצא החוצה לחצר הפנימית שבתחנת המשטרה, מכיוון שלא חשב טוב ורצה להקיא, והוא ניגש אליו ואמר לו: "בוֹא תחתום על הפיקדון שלא תניד לי מחר חסר לך 1000 דולר 1000 שקלים". עבادي שלל תרخيص זהה, ועמד על כך שתהליין ההפקודה התבצע ביום (עמ' 13, שורות 9 - 17). בהמשך המשפט, לאחר שהעיד השוטר תומר סנדומיר (שאת עדותו אסקור בהמשך), ומספר כי עבادي ניגש לעצור שהוא החוץ התחנה, ודרש ממנו לחתום על הרשימה, שב עבادي אל דוכן העדים, לפי הנחיה בית המשפט, ועומת עם הטענה הנ"ל, שעלתה בחקירה נגדית. עבادي חזר וטען, כי הוא לא זוכר אריזוע זהה. הוא הפנה לכך שבסתוף של יום, העצור חתום על רשימת מיטלטיין. הוא שלל תרخيص שהוא יצא החוצה אל החוזה, והבהיר כי הוא לא מבצע את הליך הפיקדון מחוץ ליום (עמ' 20, שורות 12 - 28).

עדות מר מלך מליכוב, יומנאי משמרות בוקר שקלט את העצור בשבו מביה"ח וגילה את השטר החסר (עמ' 23 - 26 - להלן: "מליכוב"):

מליכוב מסר, כי באותו יום הוא שימש כiomnai במשמרות בוקר, הוא החל את משמרתו בשעה 00:06. ב-06:45 Uhr הגיע אליו העצור, מבדיקה רפואי, יחד עם השוטרים סנדומיר והנואם. הוא שם לב, שבמסמכי העצור, לא הייתה תמונה לעצור, והנואל המקובל בשב"ס הוא לבקש תמונה שתתmesh לזרוי העצור. בשל העובדה שבמערכת המשטרתית לא הייתה תמונה של העצור, בירר מליכוב, היכן הוא יכול להשיג תמונה. הוא הבחן, כי בראשית תוכן תכולת הפיקדון

(ת/2), מופיע "תעודת זהות". لكن,فتح את מעטפת הפיקדון, הוצאה את תעודת הזהות, צילם מתוכה את תמונה העצור, וריצה להעביר את תוכן מעטפת הפיקדון שנפתחה, למעטפה חדשה. לצורך כך, הוצאה את כל תוכולתה.

הוא פנה ליטול את המזומנים שהיו אמורים להיות במעטפה, וגילה שהסר שטר של מאה דולר (עמ' 24, שורות 1 - 4). הוא הבחן בחסרונו של שטר זה, לאור האמור בדף הפיקדון, שם רשום שטר של 100 דולר. את החוסר תיעד בדף הפיקדון, וציין בכתב ידו בתחתית הדף "**חסר של שטר 1 של מאה דולר מהפיקדון**" (עמ' 24, שורות 21 - 22). על מנת לוודא, הוא פנה לעצור א.מ, ושאל אותו האם היה לו שטר של 100 דולר. העצור השיב לו בחיוב, ואמר לו שנתן את זה ליומנאי הקודם (עבادي), וכך הבין מליכוב, שכן ישנו חוסר של 100 דולר בפקדון. מליכוב דיווח לקצין הממונה על החוסר, וזה החל טיפול בעניין, סכל את "הקפצתו" של יומנאי הלילה, מר עבادي לתחנה.

לשאלת בית המשפט, הבHIR מליכוב, שرك כאשר ישנו סכום כסף חריג, נוטלים את המזומנים לארון נשק נעול, מקום שיש לו גישה מצומצמת יותר, או, אם יש תכשיטים וכסף רב, **"מנסימים להשיג בן"**

משפחה שיבוא לקחת את זהה" (עמ' 24 שורות 28 - 29). אבל כאשר מדובר במה שהוא כינה, "פיקדונות רגילים של שטרות בודדים", הטיפול הוא סטנדרטי, שמים את המעטפה ובה המזומנים בмагירת הפיקדונות, ואם העצור י יצא לבדיקות רפואיות, הוא יוצא עם מעטפת הפיקדון, כשהמזומנים בפנים, אך אם יודעים בוודאות, שהעצור חוזר לתחנת המשטרה, שמים את המזומנים בмагירה נעולה.

לשאלה מדוע לא מופקדים המזומנים במשמרות היומנאי, בмагירה נעולה, או בכסתה, עד לשבו של העצור, השיב מליכוב, כי כאשר העצור נלקח לבית המשפט, יש סיכוי שהוא ישוחרר, אין טעם שייחזר חזרה לתחנה, רק כדי לקחת את הפיקדון, ולכן מעטפת הפיקדון "נדדת" יחד עם העצור, ואם הוא משתחרר, השטרים המלווהinos מוסרים לו את הפיקדון בבית המשפט (עמ' 24 שורות 13 - 17). הוא ידע ש"נחשון", לא יקחו את העצור בלי שתיהיה תמונה מההה שלו, וכן הקדים לכך את פתיחת מעטפת הפיקדון, על מנת לחוץ משם את תעודת הזהות, וממנה לצלם את תמונהו של העצור. הוא הדגים כיצד קרע את מעטפת הפיקדון, והצביע על המעטפה המקורית (ת/11).

עדות השוטר מר תומר סנדומיר שליווה את העצור לביה"ח רמב"ם יחד עם הנאים (עמ' 13 - 20 - להלן): **"סנדומיר"**:

סנדומיר העיד, כי ביום 9/18/3, היה במשמרתו יחד עם שוטרת נוספת, שחמיית, וראש המשמרות שלו הורה לו ללוות עצור מתחנת זבולון. הוא ניגש לתחנה, ובচazar האחורית של התחנה היה שם השוטר מור יוסף עם העצור. העצור התלונן שלא חש בטוב, הוא שכב על הרצפה, ולאור זאת, ראש המשמרות הורה לו שהוא יצא עם העצור לבית החולים, אך לא עם שוטרת, אלא עם שוטר. היה חשש, שהעצור יפגין אלימות ולאחר עדיף שהיה שוטר מנוסה יחד איתו. בעודו בחצר התחנה עם העצור, ניגש אליו הiomnai דודי עבادي, ולדבריו אמר לעצור: "**בוא תחתום על הפיקדון**". העצור סירב, ואמר לדבריו, ליומנאי: "**אני לא מרגיש טוב אין לי כוח**". באותו מועד, עבادي אמר לעצור: "**בוא תחתום לי**", אחר כך **תגיד שאין לך 1000 דולר או 1000 שקלים**" (סנדומיר לא זכר לבדוק אם הוא אמר Dolars או Shekels - עמ' 13, שורות 31 - 33). העצור א.מ. לא קם לחתום, ועבادي היומנאי חזר ליוםן. הזמין לעצור אמבולנס, אשר הגיע די מהר, אבל בהוראת סנדומיר, הוא לא עזב את המקום, הוביל וסנדומיר התקשר לנאים, על מנת שיגיע ללווות את העצור, כשהוא יושב לצדיו בתוך האמבולנס.

האמבולנס יצא לבית החולים רמב"ם, ואחריו הנידת ובה סנדומיר. השוטרת, השחמי"ת, לא נסעה עם השניים, היא נשאהר בתחנה. עם הגיעו לרמב"ם, החנה סנדומיר את הנידת המשטרתית מול הכנסה, נעל אותה, והוא והנאשם הכנסו את העצור לתוכר חדר המין של בית החולים. אשר למעטפת הפיקדון, זו נלקחה ע"י סנדומיר והונחה בנידת המשטרתית בה נגה.

הואיל ויום לפניו כן עבד סנדומיר משמרתليل, הוא היה עיף, ולכן, לדבריו, הנאשם הציע לו: **"אתה נראה עיף, לך לנידת, תשתה מההו תנוח"** (עמ' 14 שורה 17). סנדומיר פנה והלך לכיוון הנידת, שהה בה, ולאחר מכן, חזר לתוך בית החולים לצד הנאשם. בשלב מסוים לאחר מכן, פנה אליו לדבריו הנאשם, ואמר לו, **"תן לי את המפתח אני רוצה ללקת לנידת"** (עמ' 14, שורה 19). סנדומיר נתן לנאשם את המפתח, ולדבריו, לאחר כרבע שעה - 20 דקות, חזר הנאשם ו אמר שהוא לא הלך לנידת, כי פגש בדוד שלו שחתר את היד שלו עם "דיסק" בלילה. לדבריו, זה היה סגור לשעה 04:00.

לאחר מכן, שוחחו הנאשם וסנדומיר, ולדבריו, הוא זכר שהנאשם אמר לו, שארוסתו התקשרה אליו, ואמרה לו שהוא שכח את הארכן אצלה בבית. השניים המשיכו לשוחח, ושוב פעם לדבריו, אמר לו הנאשם שהוא נראה עיף, ולכן שייגש לנידת לנוח. סנדומיר מוסר, שהוא אכן קיבל את ההצעה, ויצא שוב לנוח בנידת ושהה בה. בשלב מסוים, בשעות הבוקר המוקדמות, ניגש לנידת החונה, מאבטחה בית החולים. הוא פנה והורה לסנדומיר שישן בה, להזיז את הנידת, מכיוון שעוז מעת תהייה תנועה במקום, מוניות, והסעות של עובדי בית החולים. סנדומיר נעתר לבקשת המבטחת, והזיז את הנידת. אחרי מספר דקות, התקשר אליו הנאשם, ומסר לו שהטיפול בעניינו של העצור הסתיים. סנדומיר נכנס לבית החולים, והשניים יצאו יחד עם העצור, ונסעו חזרה לתחנה, בנידת המשטרתית. הואיל וסנדומיר היה עיף, הנאשם התנדב לנוהג בנידת. כאשר הגיעו לשער הנמל, המבטחת פנתה לנאים, וביקשה ממנו מעודה מזהה. אולם, לא הייתה לנאים מעודה מזהה, סנדומיר הוציא את תעודה השוטר שלו. לדבריו, הנאשם מסר לו שאין לו תעודה מזהה, הואיל והוא שכח את הארכן בבית.

סנדומיר אישר שמעטפת הפיקדון הייתה בנידת, מרגע שעזבו ביחד יחד עם העצור את התחנה, בלילה, ועד אשר חזרו לתחנה מוקדם בבוקר, ו"הזדו" על כל הצד. במהלך חקירתו הגדית, הוקר בפני סנדומיר סרטון מצלמות האבטחה מבית החולים רמב"ם, המתעד את יציאתו מבית החולים ושהיותו בנידת, וכן את עדיתת הנידת את המקום, יחד עם העצור. כמו כן, הופנה סנדומיר במהלך החקירה, רק שמעטפת הפיקדון צבע אפור, מונחת על ה"דשبورד" והוא אישר כי אכן זו מעטפת הפיקדון (עמ' 19 שורות 17 - 18).

עדות הגב' תמר אゾלאי, הזובנית ב厰זון ה"ביסטופ" שבחנתה משטרת זבולון (עמ' 4 - 8 - להלן: "אゾלאי"):

אゾלאי שימשה בעת הרלוונטיית לכתב האישום, כזובנית ב厰זון ה"ביסטופ" בחנתה משטרת זבולון. נגנו ממנה שתי הודעות, אחת ביום 5/9/18 והשנייה ביום 6/9/18 אשר הוגשו בהסכם, וסומנו בהתאם, ת/12 ות/13; וכן הוגש באותו עמד, בהסכם, לפי בקשה הסניגור, מזכיר ביום 5/9/18, שמתעד תרשומת שיחה בין החוקר, לבין העודה, אשר סומן ת/14.

بعدותה מסרה אゾלאי, כי ביום 4/9/18, מוקדם בבוקר, סמוך לשעה 06:20, ניגש אליה הנאשם, אותו היא מכירה מהתחנה כמי שקונה אצלה ב厰זון באופן תדיר, ואמר לה, שהוא שמר בלילה על עצור, בבית החולים רמב"ם, ולא עישן. הוא צריך לקנות סיגריות, אך אין לו כסף. בתגובה, אゾלאי אמרה לו, שהיא תלואה לו את עלות הסיגריות, ומחר הוא

יחזר לה את הכסף, וכך עשתה. היא הדפיסה בקופה 30 שקלים, ונתנה לו חפיסת סיגריות. בשלב זה, אמר לה הנאשם לדבירה: "תמי יש לך 100 דולר את רצאה ל��נות?" (עמ' 4, שורה 21). היא סירבה, ואמרה שהיא לא מעוניינת בסכף זה. הנאשם אמר כי הוא משאור לה שטר 100 דולר כירובון לתשלום עלות הסיגריות. גם כך סירבה. היא אמרה לו שהיא מכירה אותו שלוש שנים, והוא לא השוטר הראשון שקונה אצלה בא"שראוי", ולכן הוא לא צריך להסביר לעירובו. למרות זאת, לדבריה, הותיר את שטר ה-100 דולר ברשותה ויצא. היא יצאת אחורי, אך לא ראתה אותו.

מספר דקות לאחר מכן, נכנס אליה שוטר אחר, היומנאי אילן מועד. לדבריה, מועד וה הנאשם, חברי טובים, וכך הרשותה לעצמה לומר למועד את שאריע. לדבריה, גם מועד הביע תמייה על הצעתו של הנאשם. לאחר שהשיחה עימה, חזר ליום, שם מסרו לו, לדבריה, שחרר שטר 100 דולר בפיקדונו של העצור א.מ., וזה מועד סיפר את מה שהintendent הציע לאוזולאי, בגין שטר ה-100 דולר, ובעקבות זאת, הגיעו אליה שני קצינים, תחקרו אותה, והוא סיפרה להם את השתלשות הדברים כפי שתוארה לעיל. שטר ה-100 דולר נטפס מידיה, ונמסר לה שגם הנאשם יגיע אליה למחרת, שלא לדבר אליו דבר על הבדיקה שנעשית, ואם הוא ישאל על ה-100 دولار, נאמר לה להגיד לו שהיא שכחה את השטר בבית.

בהמשך עדותה, מסירה אוזולאי, כי הבדיקה שהינתן לה הוציא את שטר ה-100 דולר כשהוא היה מ קופל לארבעה. כמו כן, ציינה, כי صباح-שבועיים טרם המקרה, היא ישבה בחוץ עם הנאשם, וזה הוא סיפר לה שאחותו התחתנה, והוא התארס, ונשאר ברשותו כסף זה. היא לא ראתה שהוא החזיק באותה עת כסף זה. הוא שאל אותה אם היא רצאה ל��נות, והוא אמרה לו שהיא לא מעוניינת. עוד מסירה, כי אף שוטר לא הציע לה אף פעם לרכוש מוצרי תמורה כסף זה.

סרטוני מצלמות האבטחה בביה"ח רמב"ם (ת/7):

בכניסה לבית החולים מוצבות מצלמות אבטחה. החוקר מכרם מלחים תפיס את המצלמות ופרק אותן וערך דוח צפיה מפורט ביחס לכל אחת מהן (ת/8). הסרטונים מתעדים את ביקורי סנדומיר וה הנאשם בניידת. כאשר ביקר הנאשם בניידת הוא נראה מתעסק עם דבר מה בניידת כمفורת בהמשך. סרטונים אלה יתרמו להשוואה ובדיקת גרסאות שני השוטרים ומשמשים, בפרק הממצאים שהמשך הדברים, לקביעת ממצאי מהימנות.

זכיר בדבר התנהגות הנאשם (ת/6):

בתום חקירת הנאשם, ולאחר שטען כי ברכבו שטרות של מאות דולר נוספים שהתקוון למכור לזרבנית הביטופ, הגב' אוזולאי, נסע אליו החוקר חסן סאלח לרכבו. בדרך התווכח הנאשם עם השוטר וטען כי הוא לא יכול לתפוס את שטרות הכסף. הוא הדריך את השוטר לנסוע לתחנת זבולון בטענה שם חונה רכב. באמצעות הדרך, על כביש 22, אמר לשוטר לעצור בצד הדרך. הוא מסר כי רכבו לא חונה בתנהא אלא בחניה בקרית הממשלה. השניים שבו איפוא על עקבותיהם למקום הימצא של הרכב בקרית הממשלה. החוקר חסן העזיק את החוקר מכרם מלחים על מנת שיתפוס את השטרות, שלפי דברי הנאשם, היו אמורים להיות במגן המשם ברכבו יחד עם תמןנות ארוסתו. אולם, לדברי החוקר חסן "החוון" ניגש עם החוקר מכרם כשאני מלאוה אותם מאחורה וזה עשה כאילו הוא מחק[פ]ש את השטרות, הוציא התמןנות שטען כי השטרות בהםם ולפתע לא היו שטרות Dolars...". מוסף החוקר ומציין: "לצין שלאורך כל הדרך החשוד התווכח על כל

דבר, כמו תפיסת הטלפון, תפיסת האקדח, ושאין לנו זכות לתפוס לו דברים אלו...".

זכיר בדבר תכני הטל"ס שבה ברשות הנאשם (ה/9):

טלפון של הנאשם נתפס ונפרק מתוכו חילץ החוקר מכרם מלחת שתי כתבות אודוט גניבת ידי שוטרים. הכתבה האחת, כותרתה "אם השוטרים גנבו 4000 שקל מנהcker". דבר שמש שני צעירים שנחקר בעווון החזקת סמ לצריכה עצמית. הם עוכבו לחקירה כשבישתו של אחד מהם, 20 אלף ₪. בתום החקירה שוחררו השניים אך הכסף לא הוחזר לו. רק בעקבות פניה לביהם"ש הוחזר לו הכסף, אך חסרו 4000 שקל. לפי הכתבה התיק נחקר במח"ש והמשטרה מסרה כי אכן עליה חשד כי חלק מהסכום שישמש כראיה גניבת העניין בחקירה. יצוין, כי אירע זה אירע אף הוא בתחום זבולון. הכתבה שנייה שכותרה "אישום: השוטר חזר לדירת העברין ונגב כסף ותכשיטים". דבר בה שם בחשוד שהתרפץ לדירה ולאחר מכן חזר לדירה, התפרץ אליה עם מפתח ונגב ממש תכשיטים ומזומנים בהיקף של 7500 שקל.

פרשת הגנה:

ה הנאשם העיד להגנתו. כמו כן, הוגשו מטעם ההגנה, הריאות הבאות:

הודיעו שנגבתה מהשוטר מועד אילן מיום 16/9/18 (ג/1), ובה תתייחסותו של מועד לשיחה שקיים עם הזבנית תמי אוזלאי מה"ביסטוף", על הצעעה של הנאשם להפקיד בידה 100 דולר כ"ערבעון" לרכישת הסיגריות ממנה, וכן תתייחסותו של מועד, لكن שהבחן כי בארכנקו של הנאשם היה כסף זה; עוד הוגש מזכיר החוקר ניב גרבנברג מיום 16/9/18 (ג/2), המתיחס לחיפוש בתכני הטלפון הסולורי של הנאשם, וכן הוגשה הודעתו של העצור/המתלוון מיום 4/9/18 (ג/3), שמהפיקדון שלו, נגנבי, לכארה, שטר המאה דולר.

בתום הסיכומים, ולאחר שבית המשפט התייר זאת, הגיעו הוגנה "דו"ח מצאי בדיקת ט.א" על שטר המאה הדולר, ממנו עולה, כי לא נמצא טביעות אכבעותיו של הנאשם על השטר (ג/4).

בחיקרתו במח"ש טען כי הגיע לביה"ח יחד עם העצור. סנדומיר הגיע עם הנידית ואמר לו שחנה מול הכניסה, והוא (ה הנאשם) לא היה בנידית אלא רק כהסתטיים הטיפול בעצור אז ראה היכן הנידית חונה, אך בהמשך טען כי לא הובן, וכי ביקר בנידית לחפש כבל להטעת הטל"ס שלו. הוא הבחן בשקיית הפיקדון שלדבריו הייתה על הרצתה (ש 65-66). טען שלא נגע בה כלל. למרות מציאת הכלב, חזר לביה"ח, פגש שכן מהכפר, בחור בשם מוחמד מיערי וביקש ממנו מטען. עוד טען כי הארכנק היה ברשותו במהלך המשמרת עם סנדומיר. הוא אף הציג אותו בפני החוקר והוא צולם (ת/5), וכן תעודה השוטר הייתה ברשותו (ש 114-115). הוא אישר כי הוא נהג בנידית כאשר יצא השלישי (הוא סנדומיר והעצור), וביציאה דרך הנמל, ולמרות שלטענתו הייתה עליו תעודה שוטר, היה זה סנדומיר שהציג את תעודה השוטר בפני המאבטח ולא הוא, לדבריו היה זה בהוראת סנדומיר (ש 154-161). הוא הבהיר כי אמר לסנדומיר כי שכח את הארכנק בבית אروسתו ושו התקשרה להודיע לו על כך. הוא טען כי לא היה מדובר בארכנק שלו אלא זה היה הארכנק של רשיונות הרככ, שם מצויים הטעט והבטוח של רכובו. הוא התכוון למכור את רכובו לאחיה של אروسתו (ש 167-171). כן הבהיר הנאשם, כי בדרכו לנידית לחפש את הכלב למטען, פגש דוד או שכן שנחדר מדיםוק והוא נגע מהפצעה ולא ניגש לבסוף לנידית (ש 184-187).

עוד טען כי שבועיים טרם האירע, הציע לזכנית הביסטוף, הגב' אוזלאי, לרכוש ממנו כסף זה 400 יורו ו-\$300, שקיבל

מחთונת אחותם. לדבריו יש לחברת מתנות ברשות איימו שם רשום ממי קיבלו את הכספי. הואלקח דוחק כסף זר ולא ישראל כי רצאה לתלות לאروسתו סביב הכספי הזר לפי הנהוג אצלם. הוא הראה לה בנסיבות השוטר אילן מודיע את הכספי הזר שהיה ברשותו. היא אמרה לו לשימור לה אותם ובהמשך תקנה ממנה. באותו יום ניגש אליה ל沉נות סיגריות והצעה לה לרכוש ממנה את כל הכספי הזר, אך היא טענה שיש לה ספירה. הם הגיעו ליום רביעי (המועד בו נחקר הנאשם במח"ש). היא נתנה לו סיגריות שעולות 30 שקל ואז נתן לה שטר של \$100 ואמר לה שביהם רביעי יביא את שאר הכספי הזר (לכל הנזכר לעיל, ראו: ש 228-196).

כאשר עימת אותו החוקר עם טענתו שרצה את הכספי הזר כדי לתלות על אروسתו, ואם כך, מדובר ביקש להמיר אותו לכיסף וישראלי אצל אוזלאי, טען שאروسתו לא רצתה, וביקשה שיקנה לה מתנה. עוד מסר, כי את ה- 400 יורו הותיר בבית, ומכיון שננתן לאוזלאי \$100 מתקר ה- \$300 שלו ענתנו היו ברשותו, נותרו בידיו \$200 ו- 400 יורו. הוא לא מסר לה את הכספי כפי שסוכם כי עדין לא התחיל את המשמרת שלו, והייתה הרמת כוסית בתחנה, ולכן תירץ את אי ביצוע המירה. לדבריו, התכוון בהמשך היום לעשות זאת, ה- \$200 נמצאים ברכבו, בגין השימוש ברכב. הוא לא הביא איתו את ה- 400 יורו כי היא לא דיברה אליו (ש 234-254).

בעודתו בבית המשפט, פירט ומסר כי הוא הגיע לתחנה, ומיד עלה לאמבולנס יחד עם העוצר, ונסע יחד אליו לבית החולים רמב"ם. כאשר היה בחדר המין, בתהליך קליטת העוצר בבית החולים, הגיע השוטר תומר סנדומיר. העוצר נלקח לטיפול רפואי, והוא ישב על כסא ליד העוצר, כשהוא אוזק את העוצר למיטה. הוא הבחן שתומר סנדומיר מנומנום, והצעה לו לשבת במקומו על הכסא. סנדומיר דחה את הצעתו, ושאל אותו אם הוא יסתדר לבד עם העוצר, מכיוון שהוא (סנדומיר) רוצה לлечת לנוח בנידת. הנאשם השיב לו, כי לא תהיה שום בעיה. סנדומיר עזב את המקום, ופנה לנוח בנידת לפרק זמן של כשעה.

כשחזר סנדומיר, הבחן שעדיין העוצר בטיפול. הנאשם הסביר לו שהם ממתינים לתוצאות בדיקות רפואיות שנעשו. הנאשם פנה לסנדומיר, שאל אותו אם יש לו לקבל למטען טלפון הניד שלו, הואיל והסוללה שלו חלה. בתגובה, השיב לו סנדומיר בשילילה, אבל כדי שיבדק בנידת. הנאשם יצא אףו לנידת, בדרך דבר עם אروسתו בטלפון הניד. כשס"מ את השיחה, ניגש לנידת, הדליק את התאורה בטלפון הניד שלו, וחיפש כבל מטען בנידת, אך לא מצא. הוא נעל את הנידת, וחרז לכיוון המין. בדרך חזרה, פגש שכן שלו, בשם מוחמד מיררי, המשמש כאח בבית החולים רמב"ם. הוא שאל אותו אם יש לו מטען לטל' הניד. אותו חבר, אמר לו שהוא כרגע עוסק עם מטופל, וכשהוא יסיים, הוא יחזור ויעזר לו.

הנאשם חזר לעוצר, ומסר את מפתחות הנידת לסנדומיר, זה שאל אותו אם הוא מצא את המטען, והוא השיב לו בשלילה. לדבריו, מיד לאחר מכן, חזרשוב לנידת לנוח. בשלב מסוים לאחר מכן, הגיע אליו למין, אותו שכן שלו, מר מוחמד מיררי, והצעה לו, למסור לו את הטלפון הניד שלו, מכיוון שיש מטען בדלתק הרופאים בקבלת, והוא יטען לו אותו שם. הנאשם הסכים. מוחמדלקח אףו את הטלפון הניד מהנאשם, שם אותו בדלתק הקבלה, על מנת להטעינו. בתום הטיפול, הודיעו הרופאים כי העוצר משוחרר, ועל כן, פנה הנאשם לחברו מוחמד מיררי, שיביא לו את הטלפון. הוא קיבל אותו לידי, התקשר לסנדומיר ומסר לו שהטיפול הסתיים. הוא נטל את העוצר עם המסמכים, סנדומיר הגיע, ויחד השלושה עלו לנידת, ונסעו עם העוצר חזרה לתחנה.

כשהגיעו לתחנה, אמר לו סנדומיר לחת את העוצר לתא המעצר ו"להזdicות" על כל הצד שכלל - טאבלט, נשקי, ומעטפת הפקדון של העוצר. הנאשם ניגש לעשות דבריו של סנדומיר. הוא פנה לימוןאי הבודק, שאותו עת היה מלך מליחוב, אלא שהאחרון אמר לו, שלא ניתן לבצע כרגע את תהליך "הזdicות", מכיוון שיש החלפת משמרת (מליכוב החליף

את עבادي שעשה משמרת לילה). עליו להמתין עד לסיום החלפת המשמרת. הוא ביקש שהנאשם יכנס בinctים את העזר לתא המעווכים, וישמור עליו, עד שתסתהים החלפת המשמרת.

כאשר הסתיימה החלפת המשמרת, "הזדקה" הנאשם על כל החזק ומסרו למיליכוב, לרבות את מעטפת הפיקדון, וסימן את משמרתו. אך לפני שפנה לлечת לבתו, הילך למזנון ה"ביס טופ" בתנהנה. הנאשם טוען כי ניגש למבנה גב' איזורי, על מנת לקנות סיגריות. לדבריו, הוא שאל אותה, האם אפשר לקנות בדולרים את הסיגריות. הוא אמר לה, שיש לו מאות דולר בארנק, ושאל אם היא יכולה לקחת ממנו את שטר המאה דולר, כפי שהם דיברו שבועיים לפני כן, ואחרי כך תחזיר לו כסף ישראלי. לדבריו, היא הסכימה לכך, נתנה לו חפיסת סיגריות, לקחה את המאה דולר, ובירכה אותו לשלו.

במהרש, ורק לאחר שהסניגור שאל את הנאשם מפורשות, האם היו לו עוד 200 דולר בארנק, השיב הנאשם שאכן היו לו עוד 200 דולר, ועוד 400 יורו. לדבריו, כספים אלו, הם מהחנותה של אחותם. עוד טען, כי הוא היה אותה עת שוטר בשירות חובה במשטרת, וקיבל משכורת נמוכה מאוד של כ-200 ל"ש, שלא הספיקה לו. לכן, כל פעם שנזקק לכASH, היה פונה לאימה שלו, והיא הייתה נותנת לו כספים. לאחר חתונת אחותם, שלדבריו התקיימה ביום 18/7/2010, הוא התארס, ורצה לקנות מתנה לארכוסתו. הוא פנה לאימה שלו, ומספר לה זאת, והיא בתגובה, נתנה לו את הדולרים וה יורו, על מנת שהוא ימיר זאת לכסף ישראלי, כדי לקנות לארכוסתו מתנה. לדבריו, התכוון לקנות לארכוסתו שרשרת זהב או תכשיט אחר.

כאשר התבקש על ידי בית המשפט, להתייחס לגרסתה של איזורי, טען כי הוא לא מכיר מקומות המרת כסף זר בקרים, ולכן, שאל אותה, ואת השוטרים, אם יש מקום קרוב בקרים להרמת כסף זר. לדבריו, איזורי בתגובה אמרה לו, "**תשמר לי את זה, שהיה לי כסף אני יקנה לך**". באותו מועד היו איתו לדבריו השוטר אילן מועדי, ועוד שני שוטרים מה坦ונה, הוא לא זכר את שמותם. לדבריו, אירע זה קדם את האירוע מושא כתוב האישום (עמ' 29, שורות 14 - 20). כאשר נשאל אם מישחו ראה שהוא החזיק בכספי זר טרם האירוע מושא כתוב האישום, טען שכאשר הוציא את ארנקו הוא הוציא את שטרות הכספי הזה שהחזיק, באותו מועד, תמי איזורי והשוטר אילן מועדי, ראו את הכספי הזה שהחזיק. לדבריו, הוא הוציא את השטרות מהארנק והציג אותם בפניהם, הוא הדגים זאת בפני בית המשפט.

הוא חזר וצין, שכאשר איזורי ראתה את השטרות בידיו, היא אמרה לו שישמור לה אותם והוא תקינה מהם. לדבריו, הוא הוציא באותו מועד בפני השניים (איזורי ומועדי), 3 שטרות של מאות דולר, ו-400 יורו. לשאלת בית המשפט הבהיר, כי את כל הגרסה זו סיפר גם בחקירהו במח"ש. הוא הוסיף, שאם חלילה היה נוטל את המאה דולר מעטפת הפיקדון, הוא לא היה ניגש באותו יום, בתום המשמרות, רקנות עם אותו שטר ממש, סיגריות מאיזורי ב"ביס טופ". הוא הוסיף כי הוא אדם ישיר, והוא לא יתרום את חייו בשבייל 100 דולר, "**זה טיפשות**", אמר.

דין והכרעה:

כפי שכבר הוטעם, מדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבותיות. אלו נבחנות בתהליך תלת שלבי כמפורט לעיל, על מנת לזרק מתוכן מצאים עובדיים, שעל יסודם ניתן לבדוק אם הוכחו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. בשל טيبة של תשתיית זו, על הראות להוביל למסקנה אחת ויחידה, המשקפת את התרחש המפליל. ככל שהקים תרחיש עובדתי חילופי, כי אז, יש להנחות את הנאשם מחמת הספק. אפנה איפוא לבחון את העובדות שהוכחו במשפט.

שלב א': בוחנת אמינות הראיות -

לאחר בוחנת הראיות שהובאו בפני בית המשפט נקבעים בהזאת ממצאי מהימנות והעובדת שלהן.

עדותו של עבادي נמצאה אמינה ומהימנה בעיני. התרשםתי מכנות דבריו, שהיו מפורטים וקולחים. על פי עדות זו, המתיישבת עם יתר חומר הראיות, נקבע בהזאת כי בלילה האירוע נעצר המתלוון/העוצר א.מ. במסגרת תחילה קליטתו למשטרת המשטרת, הוא הובא בפני יומנאי משמרת הלילה, דוד עבادي, על מנת לתפוס מגופו, את כל מטלתו, לרבות כסף שהוא עלי. עבادي תפס מיד העוצר, בין היתר, שלוש שטרות של מאה ש"ח, ושטר אחד של מאה דולר. הוא ערך רשותה, בטופס נלווה (ת/2), של המיטלטן והכספים שננטפו על העוצר, רשמה המשקפת את כל תכולת מעטפת הפיקדון. המזומנים הנ"ל וביניהם שטר המאה הדולר המדובר, הוכנסו ע"י עבادي לכיס מעטפת פיקדון "יעודית" (ת/11).

מעטפת הפיקדון על תכולתה, נמסרה ע"י עבادي לשוטר תומר סנדומיר, כשהיא אטומה, הויל וסנדומיר יחד עם הנאשם, יצאו ללוות את העוצר לבית החולים רמב"ם.

מעטפת הפיקדון על תכולתה הונחה בניהית המשטרתית, והיתה מכאן ואילך בשמורתו של סנדומיר (כך על פי עדות הנאשם, סנדומיר, ומצלמות האבטחה בבי"ח תומכות בכך).

מחומר הראיות עולה, כי סנדומיר נהג כשהוא לבד בניהית המשטרתית כשמעתפת הפיקדון יחד איתו בניהית.

ה הנאשם ה תלואה לעוצר, כשהוא נושא לבית החולים יחד איתו באمبולנס. העוצר התקבל לבית החולים רמב"ם לטיפול רפואי, כאשר לצד השוטר סנדומיר וה הנאשם.

כשהגיעו לבית החולים, החנה סנדומיר את הניהית, ליד הכניסה למין. סנדומיר נעל את הניהית ונכנס לחדר המין והצטרף לנאים והעוצר.

מעטפת הפיקדון נותרה בניהית על ה"דשبورד" ולא על הרצפה (ראה סרטון מצלמת האבטחה בה נראה דבר אפור על ה"דשבורד"; עדותו של סנדומיר ממנה עולה כי זהה המעטפה; דוח הציפה ת/8, בעמ' שני, פסקה ראשונה, שורות 4-5).

בשלב מסוים, יצאו סנדומיר וה הנאשם מחדר המין, כל אחד בנפרד, בזמנים שונים, וניגשו לניהית (ביקורים אלה מתועדים באופן מדויק ע"י מצלמות האבטחה - ראו גם דוח ציפה ת/8).

ביקוריו של סנדומיר לא לו בתוצאות כלשהן בתחום הניהית ומתיישבות יותר עם מנוחה בתחום הניהית.

מנגד, ביקוריו של הנאשם בתחום הניהית לו בתוצאות בתחום. לפי סרטוני האבטחה, הביקור החשוד של הנאשם התרחש בשעה 04:28. הוא נראה משוחח בניהית וניגש לניהית, פותח את דלת הנוסע, תוך שהוא עדין משוחח בניהית, רוקן לתוך הניהית, פלג גופו העליון בתחום הניהית, אך רגליו מחוץ לניהית, אח"כ יצא ממנה, משוחח שוב בניהית, רוקן שוב אל תוך הניהית, עושה שם דבר מה, כשהוא מכופף, מושיט את ידו לכיס שמאל במכנסי, מזדקף סוגר את הניהית עם יד ימין, מכניס דבר מה לכיס שמאל, יוצא ונועל את הניהית.

הנאשם, סנדומיר והעוצר, נסעו לשירות מבית החולים לתחנה, שם פתח מליכוב את מעטפת הפיקדון, כדי לצלם מתועדת זהות של העוצר, שהיתה בתוך שקיית הפיקדון, את תמנתו לצורך העברתו לשומרת שב"ס מכיוון שנלקח לבית המשפט. בעשותו כן, גילה מליכוב, כי שטר המאה דולר שהוא במעטפת הפיקדון, חסר.

צוין בהקשר זה, כי הוכח בפני, כי ניתן לפתח את מעטפת הפיקדון בזיהירות, ולאטמה מחדש, מבלי שאחר יחש, בעין לא מנוסה, בפתחה.

לפיך, שטר המאה דולר של העוצר נלקח ממ�טפת הפיקדון בו הופקד, שעה שזו הופקדה במשמעותם של סנדומיר והנאשם בעת הביקור בבית החולים.

לכל אחד מהשניים - סנדומיר והנאשם - הייתה נגישות למעטפת הפיקדון בה היה שטר המאה דולר. לסנדומיר - כאשר נסע בלבד לבית החולים והמעטפה הייתה ברשותו, בניידת, וכאשר יצא לנוח בניידת. לנואם - כאשר יצא מביה"ח וביקר בניידת.

שלב ב': האם הראות מסבכות את הנאשם בביצוע העבירה -

עד כה "עקבנו" אחר שטר המאה דולר, מסירתו מהעוצר לעבادي, יומנאי הערב, הכנסתו למעטפת הפיקדון בלבד המעורר ע"י יומנאי הערב; גילוי חסרוונו של השטר, מוקדם בבוקר שלמחרת, ע"י מליכוב יומנאי הבוקר. המסקנה הלוגית הפюטה, הנתמכת בראיות, היא שהשטר נגנב ממעטפת הפיקדון ע"י אחד מהשניים - סנדומיר או הנאשם.

אשר לאפשרות כי מדובר בסנדומיר - אכן יש לגשת בזיהירות לעדותו של נוכחות העובדות שהוכחו. אולם, לאחר בינהה קפדיות של עדותו, והצלבתה עם יתר חומר החקירה, לרבות גרסתו של הנאשם עצמו, מצאתי ליתן בעדותו של סנדומיר אמון מלא, ועל כן, אני שולל כל תרחיש לפיו סנדומיר הוציא את שטר המאה דולר ממעטפת הפיקדון.

עדותם של סנדומיר נמצאה אמינה בעיני, הוא העיד באופן שהותיר עליו רושם, כי הוא מעד באופן כנה, מוסר הסברים מפורטים, שלא תמיד היו לטובתו, בדבר מהלך האירועים, תוך התיחסות לכל הריאות הרלבנטיות לגבי. הסבירו האונטיים היו בולטים, גם כשהדבר יכול היה לפעול, כמובן, לרעתו. אסביר.

הבהרתי לעיל, כי הוואיל ומ�טפת הפיקדון הייתה נגישה אך ורק לשניים, המסקנה הפюטה מכך, היא שאחד מהם נטל את השטר. סנדומיר העיד ומסר, כי הנאשם אמר לו שהוא הולך לנידת לחפשقبل מטען לנידת שלו, אך בסופו של דבר, לא הגיע לנידת, כי פגש שכן שלו שנפגע ב'תאונת עבודה' מדיסק שפצע אותו, הדבר הגעיל/צעע את הנאשם ולכך לא הגיע לבסוף לנידת. אם סנדומיר היה רוצה להפליל את שותפו, הנאשם, יכול היה להימנע מסיפור זהה, שהרי מבחינתו, יש לקשור את הנאשם כמה שיוטר לביקורים בניידת שם שכנה מ�טפת הפיקדון שמתוכה נגנב השטר.

בנוספ', סיפר סנדומיר, כי הנאשם מסר לו ששכח את הארנק בבית, ولكن לא הייתה תעודה שוטר כשיצאו דרך הנמל לתחנת המשטרה, ולכן הוא נאלץ להציג למאבטחת הנמל את התעודת שלו. גם כאן מסר סנדומיר, פרט אותנטי, ולכוארה איזוטרי, מבלי שהוא עיר לחשבותו, ולא שיהא בו מימד מפליל. צוין, כי כאשר נחקר הנאשם במח"ש, הוא אישר, כי אכן היה זה סנדומיר שהציג תעודת שוטר, אם כי כפר בכך שלא היה לו ארנק, וטען כי הדבר נעשה לפי הנחייתו של סנדומיר (ת/1 ש 158-161).

האותנטיות שלטעמי ליוויטה את גרסתו של סנדומיר, הייתה גם בכל הקשור לגרסה שמסר סנדומיר בנוגע לטענת הנאשם שהוא יצא לנידית לחפש כבל טעינה. גם פרט זה, שהוא לכואריה משני, לאירוע הגניבה, נמצא נכון לגבי גרסת הנאשם, אשר אישר את סיפור החיפוש אחר כבל טעינה בנידית. אך באופן כללי, וכך באופן פרטני יותר, באשר ליציאת הנאשם בדרכו לנידית, והפגישה של הנאשם עם אותו שכן. אמנם הנאשם טען, כי לא פגש בשכן שנפצע,قطעת סנדומיר, אלא בשכן שעבד כאח בבייה^ח, אך עדיין, ברור לחלוין, כי גם לפני גרסת הנאשם, סנדומיר לא בדה מליבו בדברים, הנאשם אכן פגש מישחו מהכפר שלו כשיצא לנידית, דבר המחזק את גרסתו של סנדומיר.

סנדומיר גם אישר שיצא לנוח/לישון בנידית, דבר שבודאי לא מתישב עם פקודות המשטרה, בוודאי לא שעה שהוא מופקד על שמירתו של עצור. למורת זאת, לא נרתע מכך, והבהיר בעדותו שהיא עייף ولكن הLR לנוח בנידית.

עדותם של סנדומיר התישבה היטב עם מכלול הריאות, עם סרטוני מצלמת האבטחה אשר אימתו את דבריו. היא מתישבת היטב עם יתר חומר הריאות, ומתקבלת חיזוק של ממש מגרסת הנאשם והתנהגותו, כפי שיפורט להלן.
לכן האפשרות שסנדומיר נטל את השטר נשללת על ידי כבלתי סבירה.

אשר לאפשרות כי מדובר בנאים, ישנו מצבור ראייתי המצטרף ונערם יחד למכלול ראייתי שלם המסביר את הנאשם ומוביל להיסק הגינוי אחד, לפיו, הנאשם הוא זה שהלח ידו במעטפת הפיקדון, ונטל מתוכה את שטר המאה דולר. תשתיית ראייתית זו מגיעה ממספר מקורות, ראיות טכנולוגיות שעוצמתן גבוהה בשל טיבן, ראיות ורබליות של העדים, המצלבות עם יתר חומר הריאות. לתשתיית זו חיזוק בעוצמה משמעותית נוכחות המפלילה של הנאשם וشكרו, הכל כפי שיפורט להלן.

"ה קופסה הירוקה" ו"שעון הנוכחות - הנאשם ביקש לתרץ את ביקוריו בנידית, בטענה שעבד בנידית קודם לאותו ערב, ושכח שם את כבל הטעינה של הטל"ס שלו. אולם, בחומר הריאות מזכיר, המתעד בדיקה של "ה קופסה הירוקה" המUIDה טכנולוגית, כי הנאשם לא עבד כלל בנידית זו, יומיים טרם האירוע. כמו כן, נערכה בדיקת דוח נסיעות של הנידית, ודוח נוכחות של הנאשם, המעידים אף הם טכנולוגית, כי אין החתמות של הנאשם במועד הנטען ע"י הנאשם (ראו מזכיר ת/10 על נספחים).

סרטוני מצלמת האבטחה - הסרטון אליו התיחסתי לעיל, מלמד כי הנאשם ביקר בנידית ועשה בה דבר מה. הוא נראה מתעסק עם משהו בתוך הנידית, אמנם מצלמות האבטחה, לא אפשרות מבט ממוקד יותר בנסיבות בתוך הנידית, אך הנאשם נראה נע בתוכה, מבצע תנועות שונות, עםידי לרובות לעבר כסוי. הנאשם טען כי הדליק את הפנס בניד שלן כדי לחפש בה את כבל הטעינה, אך אין לך עדות נשקף ממצלמת האבטחה. הוא נראה משוחח בטלפון. יודגש, כי הנאשם לא חולק על כך, כי לא מצוי בנידית כלל הטעינה לטל"ס שלו, כאמור לעיל, לא היה שחר לטענתו, כי שכח שם כבל הטעינה, פשוט מושם שלא עבד בנידית זו יומיים קודם לכן. لكن, הביקור שלו בנידית נראה לא תקין.

זאת ועוד, לפי סרטוני האבטחה, הנאשם ביקר בנידית בשעה 04:28, והתעסוק במשהו בנידית. בסמוך לאחר ביקור זה, בשעה 06:00 לערך, הגיעו הנאשם, סנדומיר והעוצר ומעטפת הפיקדון שנמצאה חסירה שטר אחד של מאה דולר. בסמוך מאוד להגעת לתחנה, סמוך לשעה 06:30, ביקש הנאשם למכור לזרבנית ה"ביסטופ" שטר של מאה דולר. הוא הגיע אליה במטרה מוצחרת לנקנות סיגריות, בטענה שהיא במשמרות ולא עישן, למורת שעיוון סרטוני האבטחה, מלמד כי עישן בבית החולים (סרטון מסומן מ.מ. 1 10/11 בשעה 02:41; דוח הציפה ת/8 עמ' 1 פסקה ב').

עדויות - כאמור, עדות סנדומיר, נמצאה אמינה בעניין בהמ"ש, וליה עוגנים בחומר הריאות, ולא אחזר על הדברים שכבר נקבעו על יסודה. סנדומיר קשור את הנאשם לביקורים בניידת, ביקורים המאומתים בנסיבות האבטחה, בgresת הנאשם עצמו, ומאמתים את גרסתו. סנדומיר העיד, בין היתר, כי הנאשם אמר לו, כי כלל לא ניגש לנידת, מאחר ופגש שכן שנחתר מדים. הנאשם ביקש להרחיק עצמו מביקור בניידת, אך לא לקח בחשבון שנסיבות האבטחה בחזית חדר המין מתעדות את ביקורי בניידת.

סמור לחזרת השנים מביה"ח, בבוקר מוקדם של יום האירוע, הציע הנאשם את השטר לזבנית ה"ביסטוף", הגב' תמי אוזלאי. האחוונה תיארה את השתלשות הענינים, כיצד הנאשם הציע לה את שטר המאה דולר בبوكרו של אותו יום, כיצד השטר היה מ קופל, היא הבירה כי עצם ההצעה לתת את השטר כערבן נראית לה תמורה, ולכן גם חלקה זאת, עם שוטר אחר שהגיע לאחר מכן למקום, היומנאי אילן מועדי.

אוזלאי מסרה עדות אותנטית, תוך ירידה לפרטים, באופן שהותיר רושם ברור, כי העדה מספרת דברים כהוויותם. היא לא הקזינה ולא הפריזה בתיאור הדברים. לא היה לה שום אינטנס לפגוע בנאשם או להפליל אותו בדבר. היא העידה כי הכרה אותו האמונה וכיבדה אותו, אף הסכימה לשלם עבורו את הסיגריות. יzion, כי ללא ספירה את הדברים אגב אורחא לשוטר מועדי, ספק אם היה האירוע נחשף. עדותה מתחילה ועד לסופה נמצאה אמונה ומהינה בעיני בית המשפט, היא לא הופרכה במהלך המשפט, והיא אף מתישבת עם חומר הריאות.

סתירות מהותיות בgresת הנאשם והתנהגותו המפלילה - הנאשם נחקר ומסר בחקירהו במח"ש, בין היתר, כי ברכבו יש 200\$ מאותם \$300 שהחזק ואשר היו ברשותו ממתנות שקיבלה אחواتו בחותונתה (ת/1 שורות 253-254). הוא טען כי ה-\$200 מוסתרים במגן המשמש יחד עם תמנונות אחותו. החוקר הפתיע אותו, ואמר לו בסיום החקירה, שהם יגשו יחד לאותו לאמת זאת. הנאשם שהבין כי נתפס בקהלתו, ניסה להטעות את חוקרי. הוא טען שרוכבו חונה ליד תחנת צבולון. באמצע דרך, וכשהבין כי שקרים עומדים להחשף, הודיע לחוקר, כי שיקר והרכב נמצא ליד משרדי מח"ש, סמור לבניין "הטייל". החוקר ניגש אליו לרכב, הנאשם עשה עצמו מחפש את שטרות הדולרים ברכב, אך לא נמצא דבר (ת/5 פסקה 9).

מדובר בסתירה חזיתית לפרט מהותי בgresת הנאשם וניכרת מניפולציה ברורה מכונת של החוקרים, הדבר משפייע ביחס ישיר על עצמת החיזוק שיש לשאוב מכאן ליתר חומר הריאות.

זאת ועוד, על מנת להצדיק הימצאות כסף זה ברכותו של הנאשם, טען הנאשם כי קיבל מאימו כסף זה שמקורו בחותונת אחواتו שהתקיימה טרם לארוע. לא ברורizia היגיון יש בכך שכך שנייתן לאחות בחותונתה, ימסר לנאשם, אך זה לא העיקר. הנאשם טען כי ישנה מחלוקת ובה רשום ממי התקבלו הכספיים, אך נמנע מהציגה במהלך המשפט; הוא נמנע מהעתד אימנו שלטענו נתנה לו את הכספי לפוי בקשתו; הוא נמנע מהעדת אחواتו, שכאמור, קיבל את הכספיים בחתונתה, לפוי טענותו; הוא נמנע מהבאתם חבו איין מועדי לעדות; הוא נמנע מהבאת האח מוחמד מיר, אותו שכן שראה בבית החולים. כל אלה יכולו לאמת את גרסתו הן בדבר קבלת הכספי הזה בסכום ובדרך שהתקבל, והן בדבר גרסתו ביחס לחיפוש אחר מטען בבית החולים.

עוד הוא טען, כי ביקש וקיבל כסף זה דזוקא, ולא כסף ישראלי, כדי לעונוד אותו לצווארה של אחותו, כפי המקובל אצלם (ת/1 ש 224-225). אם כך נשאל בצדק ע"י החוקר, מדוע ביקש להמיר את הכספי, והשיב, כי ביקש להמיר את הדולרים אצל אוזלאי, כי בסופו של דבר, אחותו רצתה מתנה, ולא שיעונוד לה את הכספי הזה (ת/1 ש 234-235). הנאשם נמנע מהעדת אחותו שתאמת את גרסתו זו.

הלכה פסוקה מקדמת דנא, במשפטים פליליים ובמשפטים אזרחיים, כי מעמידים בעל דין בחזקתו, שאם יש ברשותו ראייה או עדות, שיכולים לפעול לזכותו, יביאה בפני בית המשפט, וככל שהוא מנע מכך, ללא הצדק סביר, עלול הדבר לפעול לחובתו, וככל שהראייה או העדות מהותית יותר, לעניין שבמחלוקת, רשיי בית המשפט להסיק מכך מסקנה נחרצת יותר לחובת אותו בעל דין (ע"א 548/78 **שרון ואח' נ' לוי**, פ"ד לו (1) 736, שם בעמ' 760 מפי כב' השופטת ה. בן עת; עוד אפונה לנאמר בע"פ 483/88 **חייב עזריאל נ' מדינת ישראל** (1994)): "הלכה היא מ לפנינו כי הימנוות מהזמנת עדי הגנה, שעל פי היגיון והשכל הישר עדותם היה בה כדי לתרום... יוצרת הנחה כי דבריהם עלולים לפעול לרעת הנאשם ולחזק את הגרסה המפלילה...").

כאמור, טען הנאשם, כי החזק \$ 300 ו- 400 יורו והציג לאזולאי לרכוש ממנו את הכסף. הם קבעו למועד בו נחקר הנאשם במח"ש. למורת שאון בכר כדי להפליל ו/או לפגוע באזולאי, אין לדברים אלו כל תימוכין בעדותה. מעבר לכך, אם אכן זה היה הסיכון, מחומר הריאות עולה כי חרב גרטשו זו של הנאשם, לא היה ברשות הנאשם הכסף הזה שבאותו יום הוא התקoon להמיר אצל אזולאי. הוא נלקח ע"י החוקרים לרכבו, עשה עצמו מחפש, ברכב, היכן שכמה דקות קודם לכן, בחקירה, מסר שהכסף נמצא, ולא היה שם הכסף (ת/1 שורות 240-244; 250-254). התנהגותו המיניפולטיבית, מצטרפת אף היא לשקרים ומוסיפה ומחזקת את הריאות נגדו (ראו: ת/6; ת/5 פסקה 9).

מכאן, מסקנת הדיון היא, כי מערכת הריאות שהובאה בפני בית המשפט מובילה למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם נטל את שטר המאה דולר ממעטפת הפיקדון.

שלב ג': הסבירותו של הנאשם לריאות המפלילות -

עד כה נבחנו הריאות שהוצעו לתמיכת הממצאים העובדיים שנקבעו לעיל. ראיות אלו נמצאו מהימנות, הן מבוססות, על גרסת עדי הטבעה, ראיות טכנולוגיות, מזكري החוקרים, וגרסת הנאשם. המסקנה שעלתה מבחןתן היא, שההaintיג הוא זה שנטל את השטר ממעטפת הפיקדון. מסקנה זו נשענת על תהליך של היסק מימייצא עובדתי אחד לרעהו, על יסוד בחינה כוללת של המכול הריאיתי הניסיבתי, המונח לפתחו של בית המשפט. תהליך היסק זה מחייב זיהרות רבה, שכן, היסק מקורו בהבנה, ולא בראיות. בהינתן כלל היסוד במשפט הפלילי, כי יש לבסס הרשותו של הנאשם בפלילים, מעבר לכל ספק סביר, נדרש מארג הריאות הניסיביות להוביל למסקנה אחת ויחידה ולשלול כל תרחיש סביר אחר העולה מהראיות, מבחן זה מכונה " מבחן המסקנה הסבירה היחידה". لكن, מקום בו מונחת לפני בית המשפט מערכת ראיות ניסיביות תפקידי של בית המשפט, לצד בוחנת מהימנות הריאות, לבחון קיומו של כל תרחיש סביר מזכה שיש לו אחיזה בריאות (ע"פ 8328/17 **زيد נ' אבר נ' מדינת ישראל** (2019)).

כפי שראינו, מערכת הריאות מלמדת כי המעתפה ובה שטר המאה דולר הייתה במשמורת שני השוטרים סנדומיר והaintיג. היא "שבה" לתחנה שירות מידיהם. لكن המסקנה הלוגית פשוטה היא שאחד מהם נטל את השטר. האפשרות שסנדומיר נטל את השטר נשללה לעיל מהnimוקים המפורטים שם. מעבר למהימנות גרסתו שנבחנה ונמצאה ללא ذפי, אין שום ראייה הקשורה אליו לשטר. לעומת זאת, גרטשו של הנאשם נמצאה מפוקפקת בלשון המעתה, רעוואה ורוויזות פירכות. הנאשם שיקר באשר להימצאות הדולרים ברכבו, ניסה להטעות את החוקרים ולהוביל אותם למקום בו ככל לא נמצא רכבו, כשהגיעו לרכבו, עשה עצמו מחפש את הדולרים ולא מצא דבר, והוא אף הביר לחוקר שהתנהגותו לא תקינה.

הדין הוא שהקרים של הנאשם אינם יכולים, כשלעצמם, ליטול חלק בפסיפס הריאיתי, אך הם יכולים לחזקו ולהוות

בבחינת דבק לחלקיו. שקרים אלה כהם מצטרפים להתנהגות מפלילה מעיבים על היכולת לקבל את גרטתו כמהימנה (ראו: ע"פ 161/72 **رسור נ' מדינת ישראל** (1974); ע"פ 814/81 **אל שבא נ' מדינת ישראל** (1982); ע"פ 16/163 **נחמני נ' מדינת ישראל** (2018), שם בפסקאות 38-40; עניין **קריאף** הנ"ל, שם בפסקה 4 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג; עניין **ג'בר**, שם בפסקאות 9 ו- 21 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג). לצד דברים אלה, נקבע, כי יש להתייחס גם לשקרי נאים בהירות המתחייבות, באשר יתכן, כי מוצאים מtower תחושת מצוקה ובלבול (ע"פ 99/2002 **בכר נ' מדינת ישראל** (2001)). אולם, יחד עם זאת, לפי ההלכה הפסוקה, כאשר מדובר במערכת ראיות נסיבתיות, לשקר מעמד שונה. המיקוד הוא בבדיקה 'המסקנה הסבירה היחידה' העולה ממערכת ראיות זו. משקלו של השקר עשוי להשנות ממערכת נסיבתית אחת למערכת נסיבתית אחרת, יש לבחון את כוחו ותרומתו בכל מקרה נתון (עניין **ג'בר**, שם בפסקה 22 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג).

כאמור, צבר הראיות שהניחה התביעה בפני בית המשפט הבוביל למסקנה אחת ויחידה כי הנאשם הוא זה שנintel את השטר ממעטפת הפיקדון. הנאשם טען להגנתו, כי אין זה מוזר וחיריג שנמצא ברשותו שטר של מאה דולר, אותו שטר שהציג לאזולאי, שכן הוא קיבל כסף זר ממתנות שקיבלה אחותו לחותונה. עוד הוא טען, כי הוא הציע לאזולאי לרכושו ממנו כסף זה כשבועיים טרם האירוע.

אם אכן מחדלו של הנאשם, להראות, כי אכן החזיק בכיסף זר טרם האירוע, גם אם אכן היה כסף זר, ובו שטר של מאה דולר, אין בכך כדי לקעקע את מערכת הראיות שהציגו המאשימה ולהוביל למסקנה מסתברת אחרת שיש לה אחיזה בראיות. שכן, אם אכן החזיק הנאשם באותו \$ 200 דולר, והתקoon למכור אותם לאזולאי באותו יום, כפי שהוא עצמו מסר בחקירתו, כיצד זה הם לא נמצא ברכבו בעת שהחוקרים הגיעו אליו לרכב מס' דקוט לאחר תום חקירתו? מדוע שיקר לחוקר אודות הימצאות רכב וניסה להוביל אותו לחינוי התכחנה כשהוא יודע היטב שהרכב לא שם? כאמור, לפי ההחלטה, במהלך השקר, טיבו ולזיקתו לפרט אליו הוא מתייחס, ישנה שימושות הנוגעת למשקל שיש ליתן לכך לחיזוק מערכת הראיות הנסיבתיות. כאן מדובר בשקר מהותי, הנוגע לבן העניין. הנאשם שיעיר שקו ההגנה בו נקט, בו יטען כי הוא מחזיך בכיסף זר, מחתנות אחותו, יוכל לשרת אותו בטענותו, כי הציע לאזולאי לרכושו ממנו כסף זה, ולכן תמיד בז. הוא לא שיעיר לעצמו, כי בתום חקירתו יצא החוקר אליו לרכב, וירצה לראות את הכספי במו עיניו. אגב, אם הכספי היה נמצא, הדבר היה פועל לזכותו, שכן, מדובר בתרחיש מסתבר בנסיבות העניין.

זו גם הסיבה שהנאשם הטעוכח עם החוקרים בדבר סמכותם לתפוס מידיו את הכספי ואת הטל"ס שלו, משומש שחשש שראו בו כתבות על גניבת כספים ע"י שוטר בתחנה בה שירות (ת/9), והדבר יעה את החשד נגדו.

שקרים אלה מצטרפים לשקרים רבים אחרים, בכל הנוגע לפגישת אותו שכן בבית החולים שנפגע מדיםק, החזרה מכך; לטענה שפגש באח שהשאיל לו מטען, שגם לא הביא הנאשם לעדות על אף שבנקול יכול היה לעשות כן; שקרי בדרכ הארכן, למורת שIASר כי מי שהציג תעודה שוטר ביציאה מהמנמל היה סנדומייר. כל אלה מתישבים עם מחדלי הבהיר עדויות וראיות לאמת את גרטתו. ודוק, להתרשותי, לא מדובר בנאים שהיה בלחש ושיקר מtower לחץ, אלא מדובר באין אמירות אמת, שנבעה מtower קוו הגנה ברור בו בחר הנאשם לנקיוט, כדי לנסות ולחילץ את עצמו מהחсад שעלה נגדו.

המסקנה הינה אם כן, כי לאחר בחינה מדויקת של ראיות התביעה, והתרחישים המסתברים שייכלו לנ��ות את הנאשם מאשרה, לא נמצא כי יש ממש בගרטת הנאשם, ולא קיים תרחיש חולפי, מסתבר, העולה ומתישב עם הראיות.

הנאשם הוסיף וטען להעדר טביעות אצבע על שטר המאה דולר שנhaftפס ע"י המשטרה. ברם, דזוקא נתון זה אינו בר

משקל, שכן, הנאשם לא חולק על כך שאחוזה ומסר אותו שטר של 100 דולר שנתפס לגביו אוזלאי. קיומה של טביעה אצבעו עליו או העדרה, אינם מעלה או מוריד בנסיבות אלה.

סוף דבר:

התוצאה אם כך היא, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. אשר על כן, הנני מרשים את הנאשם בעבירה של גנבה ע"י מורה - עבירה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, התשל"ג 1977.

בשוליו הדברים, הערה המכונת למשטרת זבולון, אך עניינה למשטרה בכלל.

במהלך המשפט, שאלתי וביקשתי נוהלים מסוימים של המשטרה, ביחס לקליטת מזומנים מידי חשודים/עצורים, אך לא נמסר לי, לא על ידי מח"ש, ולא על ידי ההגנה, כל נוהל זהה.

שני היומנאים הוותיקים של תחנת זבולון, שהעידו בפניי, אף הם, לא יכלו לספק שום הפנייה לנוהל מסודר בעניין ולא דעו על מוציאותו של נוהל זהה. צוין בפניי בית המשפט, כי הלכה למעשה, רק כשמדבר בסכום כספי גדול במיוחד
שנתפס מידיו של חשוד, נערכת קליטה מסודרת של המזומנים.

הכתובת שנטפסו באמתחתו של הנאשם, המעידות, כאמור, על גניבות מזומנים דומות הנחקרות במח"ש, מחזקות את המסקנה, בדבר הצורך לישם במשטרה, נוהל המבטייח, כי מזומנים יופקדו בצורה מסודרת בקופת המשטרה, כנגד שובר זכוי מתאים לעצור, ולא "ינדדו" מקום למקום, במעטפת הפיקדון, או יונחו במגירה זו או אחרת, והוא בבחינת "פירצה הקוראת לגנב", דבר אשר מוביל, כך מסתבר, לעוול שלא לצורך לבני הכספיים, לחקירות מיותרות, ולסרבוי מיותר שיכול היה להימנע על נקלה.

תואל רاعت מה"ש האמונה על חקירות מקרים אלה, לידע את הנוגעים בדבר הערת בית המשפט, שמא יימצא לעניין פתרון, ויובא העניין לאסדרה הרואה לו.

ניתנה היום, י"ז בחשוון תשפ"א, 04 בנובמבר 2020, במעמד הצדדים